

မျောက်ကလေးရဲ့ ငှက်ပျောသီး ရှာပုံတော်

Little Monkey's Lost Bananas

မျောက်ကလေးရဲ့ ငှက်ပျောသီး ရှာပုံတော်

Author: Mrs. LONG Leapscheata

Illustrator: Mr. YOUM Kosal

Editor: လူသာမန်

Translators: ဦးမြိုး၊ တီတီအိ-မအူပင်၊ ခေတ်ဘုန်းသစ်

MM-ABP-19-0041

Copyright © 2015 by Room to Read

All rights reserved

Translated by MBAPF under license from Room to Read

Translation Copyright © 2019 by Room to Read

Originally published in Cambodia by Room to Read in 2015

First Myanmar Language Edition

ISBN – 978-99971-54-57-6

Myanmar Book Aid and Preservation Foundation (MBAPF) is a non-profit charity organization with the goal of improving quality and access to education and information services through community, public and school libraries in Myanmar (Burma).

Learn more at www.mbapf.org

Room to Read® provides technical assistance services in children's literacy and girls' education.

Learn more at www.roomtoread.org

Room to Read

465 California Street, Suite 1000

San Francisco, CA 94104

USA

Original Version available from:

Room to Read Cambodia, #111, Street 566,

Boeng Kak II, Tuol Kok,

Phnom Penh, Cambodia

Tel: 023 881 161 / 881 171

E-mail: cambodia@roomtoread.org

ထုတ်ဝေသူ -

ဒေါက်တာသန့်သော်ကောင်း (မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၀၂၂၀)

Myanmar Book Centre စာပေတိုက်

အမှတ် (၅၅)၊ အလုံလမ်းနှင့် ဗဟိုလမ်းထောင့်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

Distributed by:

Myanmar Book Centre

အမှတ် (၅၅)၊ အလုံလမ်းနှင့် ဗဟိုလမ်းထောင့်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

Tel: (951) 212 409, 221 271, (959) 731 477 32, 730 159 93

Fax: (951) 221 271

Email: info@myanmarbook.com

www.MyanmarBook.com

ပုံနှိပ်သူ -

ဦးမြင့်သူ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၁၄၆၇)

Print City Design & Printing

No. 263, Corner of Thein Phyu Street & Maha Bandoola Road,

YMCA Building, Botahtaung Tsp, Myanmar. Tel: 09 965 000 118

စာရေးသူ -

Mrs. LONG Leapsocheata သည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် Kampong Cham ဒေသ၌ မွေးဖွားပြီး Preah Sihanouk အထက်တန်းကျောင်း တွင် အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမနှင့် လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် လုပ်ဆောင် လျက်ရှိသည်။ သူမသည် ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် Western University မှ အင်္ဂလိပ်စာ အထူးပြုဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၏ အမေရိကန်သံရုံးမှတစ်ဆင့် Exchange Program ဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် သင်တန်းတက်ရောက်ရန် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။ Leapsocheata သည် ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပသော Room to Read ကမ္ဘောဒီးယား မှ စီစဉ်ကျင်းပသည့် စာရေးသူများ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲတွင်လည်း ပါဝင် ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသည်။

သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲသူ -

Mr. YOUM Kosal သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး Artisan Angkor တွင် သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲသူနှင့် ပန်းချီဆရာအဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ သူသည် Phare Ponleu Selpak Organization တွင် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို လေ့လာသင်ယူခဲ့ပြီး ဒီဇိုင်းနာ၊ အနုပညာဆရာ၊ ကာတွန်းရေးဆရာအဖြစ် လုပ်ဆောင် ခဲ့ဖူးသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် The Snake Who Wants to Buy a Shoe ကို Room to Read ကမ္ဘောဒီးယားနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပသော Cambodia International Board of Books for Young People မှ အကောင်းဆုံး သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆုကို အဆိုပါ စာအုပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

မျောက်ကလေးရဲ့
ငှက်ပျောသီး ရှာပုံတော်

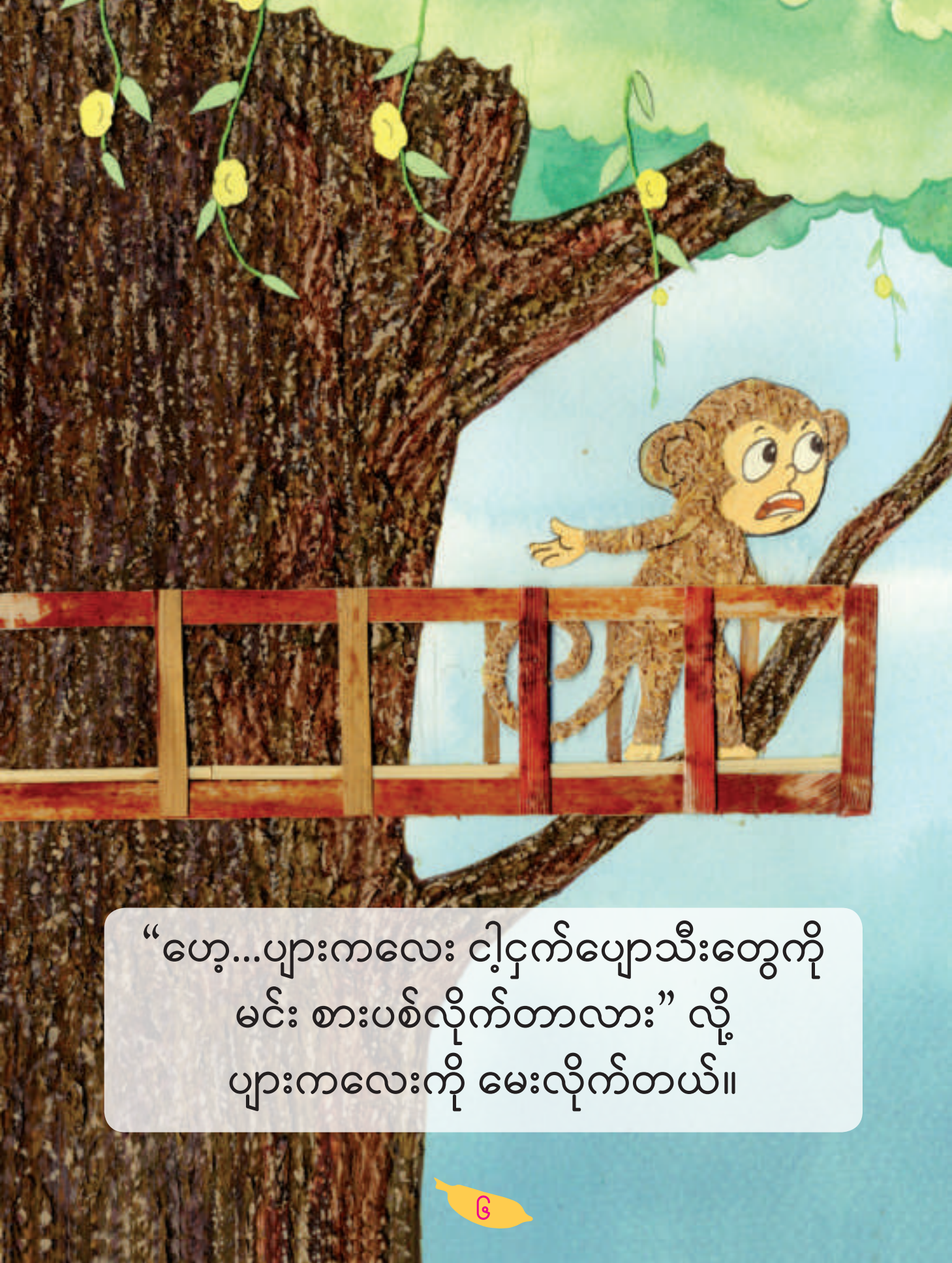
သစ်ပင်ပေါ်က အိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ
မျောက်ကလေးတစ်ကောင် နေပါတယ်။
မျောက်ကလေးက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့နေတာမို့
တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ပွနေလေ့ရှိတယ်။

တစ်မနက်တော့ သစ်ပင်အိမ်လေးထဲက
မျောက်ကလေးရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံ
ထွက်လာတယ်။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဘယ်ကို
ရောက်သွားပြီလဲ။ ငါ့ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးလုံး
ဘယ်ရောက်သွားရတာတုံး”

“ဟေ့...ပျားကလေး ငါ့ငှက်ပျောသီးတွေကို
မင်း စားပစ်လိုက်တာလား” လို့
ပျားကလေးကို မေးလိုက်တယ်။

“ဝီ...ဝီ...ဝီ”

“ငါက ပန်းဝတ်ရည်ပဲသောက်တဲ့
ပျားလေကွာ။ မင်းရဲ့ငှက်ပျောသီးတွေကို
စားပါ့မလားကွ” လို့ ပျားကလေးက
ပြန်ဖြေတယ်။

ရှိုး...ရှိုး...ရှိုး...

မျောက်ကလေးဟာ မြွေကလေးကို
လှမ်းမေးပြန်တယ်။ “ကိုမြွေရေ... မင်းများ
ငါ့ငှက်ပျောသီးကို ယူစားသေးလားကွာ”

“ငှက်ပျောသီးဆိုတာ
ဘယ်ဟာမှန်းတောင် ငါ မသိဘူး။ ငါ့ကို
လာမနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့” လို့ မြွေက
ပြန်ပြောတယ်။

မျောက်ကလေးဟာ တော်တော်
ဗိုက်ဆာနေပြီ။ “ငှက်ပျောသီး
လိုက်ရှာရတာ အိမ်တွင်းရော အိမ်ပြင်ပါ
နဲ့နေပြီ။ ငှက်ပျောသီးကတော့
ပျောက်တာ သေချာပါပြီကွာ”

မျောက်ကလေးဟာ အိပ်ရာတွေ၊
စားပွဲပေါ်တွေမှာများ ငှက်ပျောသီးကို
တွေ့မလားလို့ လိုက်ရှာသေးတယ်။

“မတွေ့ဘူး။ မတွေ့သေးဘူး။
အခုထိကို မတွေ့ဘူး။ ဘယ်လိုမှ
ထပ်မရှာနိုင်တော့ဘူးကွာ”

မျောက်ကလေးဟာ တအား
စိတ်တိုလာတယ်။ ခြေထောက်ကို ဆောင့်ပြီး
ကျုံးအော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဗိုက်တွေလည်း
ဆာနေပြီကိုး။ “ငါ့ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးလုံး
ပျောက်သွားပြီ။ အခု ငါ့မှာ စားစရာ ဘာမှ
မရှိတော့ဘူး”

မျောက်ကလေးဟာ အရမ်းဝမ်းနည်းလွန်းလို့
ဝရံတာဘက်ကို ထွက်လာတယ်။ “ဟာ...
ဒီမှာ ငှက်ပျောခွံတွေပါလား။ ၁...၂...၃...၄...
အများကြီးပါလား”

“ဟင်... ယုန်တစ်ကောင်ပါလား။
ငါ့ငှက်ပျောသီးတွေကို
ဒီကောင် စားပစ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့...ဖိုးယုန် ငါ့ငှက်ပျောသီးတွေကို
မင်း စားပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”
မျောက်ကလေးဟာ ယုန်ကလေးကို
ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်မေးလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ မင်းငှက်ပျောသီးတွေကို ငါ
မစားရပါဘူး” လို့ ယုန်ကလေးက ပြန်ပြောတယ်။
“ဟိုမှာ တွေ့လား။ ငါ စိုက်ထားတဲ့
ငှက်ပျောပင်တွေ”

ယုန်ကလေးက
မျောက်ကလေးရှိတဲ့
သစ်ပင်ခြေရင်းနားကို လာပြီး...
“မင်းအသံ ကြားရတာ ဗိုက်
သိပ်ဆာနေတဲ့အသံပဲ။
“ရော့... ဒီမှာ မင်းအတွက်
ငှက်ပျောဖီးတစ်ဖီး” လို့
ပြောလိုက်တယ်။

မျောက်ကလေးဟာ
သိပ်ကို ဝမ်းသာ
သွားတယ်။
“ကျေးဇူး...ကျေးဇူးပါ
ဖိုးယုန်ရာ”

“ဘယ်သူ...ဘယ်သူကများ
ငါ့ငှက်ပျောသီးတွေကို ယူသွားပါလိမ့်”

မျောက်ကလေးဟာ ရုတ်တရက်
သတိရသွားတယ်။ “ဟာ...အခုမှ
သတိရတယ်။ ညက ငါ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့
ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးလုံးကို အကုန်
စားပစ်လိုက်တာပဲ”

မျောက်ကလေးရဲ့အိမ်ဟာ အမြဲ
ရှုပ်ပွနေတတ်တယ်။ တစ်ရက်တော့
မျောက်ကလေး ဗိုက်ဆာလာတာမို့
ငှက်ပျောသီး လိုက်ရှာပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး
ရှုပ်ပွနေလို့ လုံးဝရှာမတွေ့ဘူး။ တောထဲက
တခြားအကောင်တွေကို သူ့ငှက်ပျောသီး
တွေ့မိသေးလားလို့ လိုက်မေးတယ်။ သူ
ငှက်ပျောသီးတွေကို စားပစ်လိုက်တာ
ဘယ်သူများပါလိမ့်။

